

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

De B. Petro De Imola, Equite Hieros. S. Joannis, Florentiæ In Hetruria.
Sylloge.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

A z Dices, historiam hanc ex memorata S. Anulphi Vita de prompta esse, adeo altera alteri consonat, præterquam quod illa pro Hispani biographi genio non nihil amplius exornata suisque adjunctis vestita magis sit.

aa Cum anno Christi 1002 necdum Zamora ita e ruinis suis post illatam ei ab Almanzore vastitatem emersisse videatur, ut et turres et campanas passim haberet, liceat interim, dum quis illam vel tum instauratam ostenderit, de prodigioso illo campanarum sonitu nonnihil ambigere; quin imo etiamsi tum temporis campanas Zamoræ passim exstitisse certum esset, non hinc tamen prodigium illud indubitatum fieret, cum a nullo æquali scriptore, nedum auro teste, memoriæ traditum reperitur.

bb De caelesti illo ac pretioso cultu pontificali, quo subito S. Attilanus ornatus fuisse hic dicitur, silent alii passim scriptores. Quo ex fonte illud haustum sit, divinare non possum.

cc Nimirum, ut vulgo creditur, completum, ut adeo narrationi huic non adersentur alii, cum dicunt, Sanctum postea vixisse annos circiter octo, sanctis semper operibus incumbentem.

B dd Si hæc recte docet communis sat veterum scriptorum consensus, natus fuerit S. Attilanus anno Christi 939, et Zamorensis episcopus, ut etiam supra dictum est, consecratus anno Christi 990.

ee Cum Epitaphium illud nullas exhibeat notas chronicas, ejus antiquitas exacte definiri nequit. Si tamen conjecturis, dum veritas certo erui non potest, locus detur, suspicor illud, vel exente sæculo xi vel ipso sæculo xii, quo tempore usitatissimum erat, rhythmum seu monotoniam, neglecto subinde syllabarum metro, in versibus quærere, hoc Epitaphium Sancti nostri sepulcro positum fuisse. Certe etiam eruditissimo Mabillonio antiquitatem sapere visum est.

ff Dolendum sane, vel neminem prodigia illa litteris complectam esse, vel ea ad nostra usque tempora diligentem servata non fuisse.

gg Vide Comment. num. 18 et seqq.

hh Hujus ecclesie mentio fit in Historia Revelationis seu Inventionis corporis S. Ildephonsi apud nos die 23 Januarii pag. 538; hanc autem

S. Petro sacram ædem ecclesiam cathedralem antiquitus fuisse, diserte testatur Joannes Egidius Zamorensis, sæculi xiii exeuntis scriptor in Historia Translationis et Inventionis corporis B. Ildephonsi, quam in Supplemento Januarii edituri sumus, desumptam, teste Joanne de Ferreras, ex authentico Ms. Zamorensi, in quo hæc expressa leguntur: Christiani residui, qui manus evaserant vastatorum (Arabum sæculo viii ac deinceps Hispaniam depopulantium) tamquam fidei zelatores, sacratissimas ecclesiarum reliquias, juxta quod eis erat possibile, collegerunt, ut in Asturias deportarentur, inter quas corpus B. Aldefonsi, Toletani archiepiscopi, deferentes, cum eodem Zamoram venerunt, et in ecclesia B. Petri, ubi sedes cathedralis fuerat aliquando, pignus sanctissimum reposerunt.

ii Regnante non Alphonso VIII, sed hujus nominis Legionis et Castellæ rege X, et Assuero, seu, prout in authentico Ms. Zamorensi, mox laudato, legitur, Sugerio episcopo Zamoremensem ecclesiam gubernante, dum nempe anno Christi 1260, ut Joannes de Ferreras scribit, ecclesia S. Petri repararetur, hanc corporis S. Ildephonsi inventionem contigisse, auctor est laudatus Egidius Zamorensis, qui non modo, ut ad marginem Ms. illius authentici adscripta verba testantur, Sugerii episcopi tempore floruit, sed etiam ex ipsius ore nonnulla, quæ refert, audivit.

kk Angelus Manrique Annal. Cisterc. ad annum Christi 1131, cap. 8 in fine, trium dumtaxat clavium mentionem facit. Utri autem hic assentiendum sit, an Actis, an Henrico, non est operæ pretium disputare. Porro lubet Henrici verba, quæ hic faciunt, recensere. Zamoram, inquit loco citato, Attilanus integer ornat, pestilenti contagio (vide Loberam pag. 445 et seqq.) per ipsum non semel liberam, juncto sepulcro Ildephonsi Toletani, qui et ibidem quiescit, et cui ut hospiti cedit nomen basilicæ, cætera æquales. Reserare cancellos nemini licet, absente aut inscio abbate Morerolæ, pence quem una e tribus thesauri clavibus. Sed nec in publicum prodire visus est, et prodiit quidem hoc ipso nostro sæculo (nempe 17, quo laudatus Manrique hæc scribebat) nisi delatus a filiis sui cœnobii.

DE B. PETRO DE IMOLA, EQUITE HIROS.

S. JOANNIS,

FLORENTIÆ IN HETRURIA.

SYLLOGE.

ANNO MDCCLXX.
Beatus, quem
in Martyro-
logium suum
Universale
intulit Cas-
tellanus,

Etsi nulli prorsus hagiologi, sive Itali, sive alii, sæculo præsentis antiquiores, B. Petrum, de Imola seu de Foro Cornelii, quæ Emilia, nobilis Italiae regionis, sub ditione Pontificia Bononiam inter et Faventiam sita urbs est, a loco natali vulgo cognominatum, in Fastis sacris, a se concinnatis, commemorarint, cum tamen in Martyrologium suum Universale, cum id anno 1709 typis Parisiensibus editi, Castellanus ad hunc diem intulit Gallicis hæc Latine a me redditis

verbis: Florentiæ beatus Petrus de Imola, eques S. Joannis Hierosolymitani, Prior Romanus. Jacobus Bosius sacri Ordinis illustrissimæque Militiæ S. Joannis Hierosolymitani, qui Ordo communius modo Melitensis Ordo vocatur, Historiam anno 1594 typis Vaticanis Romæ in lucem emisit, aliæque Operis hujus editio multo auctior sæculo proxime elapso prodiiit. In posteriori e binis hæc editionibus, quarum sola antiquior penes nos exstat, de B. Petro nostro part. 4, lib. 13 tractatur, nullaque hujus scripta inveniri Acta, auctor docet, uti ex Josepho Maria Brocchio,

C. B.

AUCTORE
C. B.

chio, scriptore Florentino, infra laudando intelligo. Adhæc de Beato nostro seu potius de sacris ejus lipsanis etiam meminit Ferdinandus Ughellus, scriptor et ipse Florentinus, tom. III *Italiae Sacrae*, anno 1647 publici juris facta, in archiepiscopis Florentinis col. 138 sic scribens: Consecraverat item olim (Joannes scilicet, archiepiscopus Florentinus) una cum Raynerio, episcopo Fesulano, ecclesiam sancti Jacobi in campo Corbolino, Hierosolymitanæ militiæ equitum nobilem (*Florentiæ nimirum*) commendam anno 1206, in qua sub majori altari sacra lipsana, beati Petri de Imola, equitis Hierosolymitani, summa cum veneratione asservantur, cujus meminit Lucas Ferrinus in Catalogo ecclesiarum, piorumque locorum Florentinæ urbis. Ex hoc Ughelli loco, aut ex Luca Ferrino, ad manum mihi non existente, quem hic auctor verbis recitatis laudat, aut tandem etiam ex Aucta Bosii de Ordine Melitensium equitum mox dicta *Historia Beati nostri* notitiam forsitan hauserit Castellanus, eumque in *Martyrologium suum Universale inferendum duxerit*. Quoquo modo res hæc habeat, Petro equidem in novo illo suo *Hagiologio* non immerito locum dedit, uti ex jam nunc dicendis patescet.

B
a Brochio celebratur prolixiori elogio,

2 Josephus Maria Brochius, sacerdos, protonotarius Apostolicus et seminarii Florentini rector, divisus in duas partes de Sanctis et Beatis Florentinis Opus idiomate Italico haud ita pridem vulgavit, ac in priori quidem ex iis, quæ anno 1742 lucem aspexit, de Sanctis et Beatis, quorum festum Missa et Officio apud Florentinos celebratur, ex instituto tractat, in posteriori vero de Sanctis et Beatis, quorum etsi quidem festum Missa et Officio non celebretur, reliquis tamen et imaginibus cultus publicus ab immemorabili tempore Florentiæ fuit delatus. Posterioribus porro hisce Sanctis ac Beatis B. Petrum de Imola accenset tum in Indice, ad primam Operis sui partem adjecto, quo Sanctos ac Beatos in ultima ejusdem sui Operis parte dandos in antecessum enumerat, tum præcipue in hac ipsa parte, in qua sat prolixum, quod Vitam inscribit, Elogium Beato adornat. Id annum Beati mortualem, cultum sacris ejus exuviis delatum, ac alia omnia, quæ de Beato traduntur, complectitur, integrunque idcirco, ut ita, quæ ad Petrum nostrum pertinent, lectorem edoceam, huc transcribo, paucis dumtaxat, quæ ad rem non faciunt, rescissis, Annotationibusque, ubi id necessarium congruè arbitror subinde adjectis. Hisce, quæ ex lingua Italica in Latinam converti, verbis concipitur: Abstinentium non videtur a recensendo inter Beatos, qui ad diocesim nostram (*Florentinam videlicet*) quodammodo spectant, B. Petro de Imola, qui quamvis origine Florentinus non sit, quoniam nihilominus ultimis vitæ suæ temporibus Florentiæ habitavit, ibique tandem, sacro ejus corpore in hac eadem civitate adhuc quiescente, mortuus est, Beatis nostris idcirco jure merito videtur annumerandus, civitatis Imolanæ gloria, quæ, quod illi sub sæculi tertii decimi finem nasci dederit, suis eum accenset, non imminuta.

quo annum Beati mortualem, egrégias

3 Hac inductione, veluti præmio quodam seu prologo, Beati Elogium orditur Brochius, ita mox proseguens: Celebratissimum itaque est tam apud sacrorum canonum, quam apud legum peritos, B. Petri nostri nomen ob insignia Opera, scripta ab ipso in legum materia, in qua erat versatissimus, ab auctoribus tam sacris quam profanis sub nomine IMOLENSIS communiter citari solitus.

Refert Jacobus Bosius in sacri Ordinis Melitensis Historia part. 4, lib. xiii, gloriosorum facinorum, a Beato illo in vita patratum, notitias periisse occasione magnæ inundationis, quæ anno 1547 Florentiæ obvenit; unde alia de eodem superstes non manserit memoria, quam fuisse eum profunda doctrina, summa prudentia sanctissimaque vita virum, et, cum esset sacri Hierosolymitani Ordinis, dicti Melitensis, eques, factum esse prioratus Romani Priorem, cumque postea Florentiam ad commendam (*ita hic vocem Italicam* commenda, *Gallicæ* commanderie, *fas sit Latine exprimere*) S. Jacobi in Campo Corbolini, ad eundem Ordinem spectantem, fuisset translatus, gravissimo mortifero morbo ibidem afflictum transiisse tandem ad æternam in cælo beatitudinem anno Salutis nostræ 1320, die quinta Octobris. Præterea dominus canonicus Antonius Maria Manzoni in sua episcoporum Imolensium Historia narrat, B. Petrum sub vitæ finem xenodochii cujuspiam servitio Florentiæ sese addixisse, « Ibi in xenodochio agrotis in » serviens sanctissime decessit, » pag. 235. Sepultus deinde magno cum honore fuit in dicta S. Jacobi ecclesia, quæ sub finem anni 1206 a Joanne, S. Frediani Lucensis quondam Priore, episcopo Florentino, simulque a Raynerio episcopo Fesulano fuerat consecrata.

4 Quo tempore ecclesiam, in qua sacrum Beati corpus tumulo fuit mandatum, consecrari ante contigerit, parum interest, ideoque antiquam, ex qua id, ut dixerat, anno 1206 factum esse, Brochius hic probat, ecclesiæ illius inscriptionem omitto, et ea, quæ in jam data scriptoris hujus verba notanda occurrunt, subjungo. Beatum fuisse doctissimum, prudentissimum sanctissimumque Virum, Romæ administrasse Ordinis sui prioratum, gravissimo ex morbo Florentiæ anno 1320 obiisse, ibique in S. Jacobi in Campo Corbolini ecclesia terræ fuisse mandatum, Brochius ex Bosii fide narranti credendum videtur; verum quod etiam ex ejusdem auctoris fide refert, Petrum nostrum fuisse a Prioratu Romano, quem gesserat, ad Florentinam S. Jacobi in campo Corbolini commendam translatum, dubitandum reor, an veritati consonet. Ita animo comparatus sum, quod de translatione illa, seu de Florentina, quam Beatus umquam administravit, S. Jacobi in Campo Corbolini commenda altissimum sit silentium in Inscriptione, proxime huc transcribenda, quam tamen qui adornavit, muneris illius a Beato gesti, si vere modo ab hoc gestum aliquando fuisset, mentionem videtur fuisse in illa facturum, utpote qua monumentum, quod epitaphii loco esset, Beato posuerit in ecclesia ipsiusmet Florentinæ, quam hic administrasset, S. Jacobi in Campo Corbolini commendæ. Nec refert, Inscriptionem tunc primum, cum de terra Beatus fuit levatus, ac proin diu post hujus obitum positam fuisse; etsi enim id ita sit, cum Inscriptionis auctor Romanum Beati prioratum habuerit compertum, reque etiam ipsa commemoret, qui factum, ut Florentinam ejusdem Beati commendam ignorarit, hæcque nihilominus Bosius, qui post Inscriptionis auctorem floruit, optime habuerit perspectam, litterisque in sua Melitensis Ordinis Historia consignari?

E

animi dotes, sepulturam,

F

epitaphium, tabula lapidea inscriptum,

5 Antonius Maria Manzoni, supra a Brochio laudatus, in sua Corneliensium seu Imolensium episcoporum Historia pag. 235 sic scribit: Floruit his temporibus (sæculo nempe xiv) beatus Petrus nobilis eques Imolensis, Prior Hierosolymitanus in Urbe, obiitque Florentiæ die quinta

A quinta Octobris anno trecentesimo vigesimo supra millesimum : is postquam operam jurisprudentiæ dederat, in qua mirifice excelluit, divino servitio mancipatus, ubi Florentiam concessit, ubi in xenodochio ægrotis inserviens sanctissime decessit, humatus in æde divi Jacobi, vulgo in Corbellino. Ita ille, nullam omnino Florentinæ S. Jacobi in Campo Corbolini seu, ut scribit, in Corbellino commendat, a Beato administratæ, mentionem faciens. Quid si igitur Beatus, penitentia spiritu impulsus, Florentiam, abdicato, quem Romæ gerebat, Prioratu, concesserit, ibique ægris inserviens, Florentina S. Jacobi in Campo Corbolini commenda nunquam administrata, ad Dominum migravit? Id sane recitatis Manzoni verbis apprimè consonat, mihi quæ longe, quam appositum, verosimilius apparet. En nunc ipsa inscriptio nem proxime memoratam complectentia Brocchii verba, Corpus B. Petri, inquit, fuit post (cum scilicet aliquandiu jacuisset sepultum) quatuor circiter cubitis supra terram ad partem lateralem dexteram in ecclesiæ (S. Jacobi in Campo Corbolini nimirum) ingressu collocatum, ubi modo conspicitur tabula lapidea, quæ id cooperiebat; in qua ejusdem Beati togati effigies est expressa cum cruce Melitensi ad humerum sinistrum, radiisque circum corpus in signum laureolæ Beati, hæcque præterea in prædicta tabula antiquo characterè leguntur verba: « Hic jacet dominus Frater Petrus de Ymola juris utriusque professor, venerandus Prior Prioratus Urbis. Anno Domini 1320, die 5 Octobris requievit in Domino. »

insigne prodigium, quod Beatis meritis fuerit patratum,

6 Videtur colorari curasse dictam tabulam eques Frater Franciscus dell' Antella, quoniam, quæ sub eadem gentilibus insignia, domus ejus sunt, non familiæ Beati, ut per errorem illius, qui ei notitias dedit, scribit citatus Bosius, qui etiam erravit ponens vocem QUONDAM ante vocem PROFESSOR, quia ibi (in inscriptione scilicet mox data) sola littera q conjungitur cum voce UTRIVS, quod significat UTRIVSQUE. Ibi (nempe in tabula lapidea supra dicta) duo sculpti sunt parvi angeli, unus ad caput, alter ad pedes, quorum hic ultimus cum thuribulo in manu Beato thus incendentis speciem præfert, quod supra nominatus Bosius non notavit in tabulæ descriptione, quam ipsemet fecit excudi. Vellem, ut hæc, quæ in tabulam, quam memorat, inscriptionemque huic incisam hic observat Brocchius, annum etiam, quo ea, sive tabula sive inscriptio, fuerit posita, adjecisset! Ita enim tempus, quo quod narrat, sacrum Beati corpus supra terram fuerit collocatum, posset quam proxime determinari. Verum annum illum Brocchius verosimiliter non habuerit exploratum. Ut sit, cum is equidem nec aliunde posse erui videatur, elogii, Beato nostro a Brocchio contexti, seriem prosequor. Quod e miraculis, a Deo per Beati hujus merita patratiss, notatu magis dignum narratur, hoc est: Cum aliquando pro S. Jacobi festo præmemorata (S. Jacobi in Campo Corbolini nimirum) ecclesia ornaretur, ornansque, qui ornamenta serica aptabat, longas scalas prope ejusdem Beati sepulcrum ascendisset, declinare has accidit; unde celerrime una cum viro, qui iis insidebat, in terra fuissent prolapsæ, nisi ad retinendas cum miraculo Beatus accurrisset, extendens prodigiose extra sepulcrum brachium, quo scalas sustinebat, donec dictus vir descendisset in terram. Insigne enimvero prodigium! Verum cum nec tempus, quo factum sit, exprimat, nec eadem testimoniūvee, quo confir-

metur, in medium adducat Brocchius, multum dubito, an futurum sit, ut apud sanæ etiam moderatæque criseos sectatores fidem indubitatam inveniat. Reliquia Brocchii verba, quæ jam recitatis proxime subjungit, pergamus describere.

7 Spargitur, inquit, miraculi adeo stupendi rumor, magna populi concurrat multitudo ad venerandum sacrum Beati corpus, quod decentiorem postea locum obtinuit, e dicto (in quo nempe, ut n. 5 narratur, supra terram fuerat depositum) sepulcro extractum, et sub altari majori collocatum, ubi postea decentem capsam, in qua id deposuit, fieri curavit eques F. Augustinus Mego, commendatæ a S. Jacobo in Campo Corbolini denominatæ commendator. Creditur, cum beati Petri corpus sub altari post factum supra dictum prodigiosum eventum primo fuit depositum, in memoriam prodigii hujusmodi a corpore fuisse avulsum brachium, quod hodie separatim honoratur, cum evidens appareat, fuisse id avulsum, antequam idem corpus fuisset sub aquis, quæ hoc in supra memorata inundatione (Adi num. 3) infecere, omnibus ossibus inde effectis nigris carneque orbatis, ubi contra dictum brachium optime conservatum est, carne alba æqualiterque colorata vestitum, ut esse videatur, non mortui, a quatuor amplius seculis e vivis sublatis, sed alterius, qui brevi dumtaxat tempore fuerit sepultus.

8 Brachii hujus pignus sub principe dictæ ecclesiæ altari quotannis exponitur primo Maii festo, quo tempore etiam detegitur capsula sub altari existens, in qua reliquæ requiescunt sacratissimi corporis partes, novissime craticula ornata crystallisque præmunita a felicis memoriæ equite et commendatore F. Francisco dell' Antella, qui præterea totam ecclesiam præcipueque altaris majoris tribunam instaurari curavit, faciens etiam expoliri ac colorari, ut dictum est, supradictam antiquam tabulam lapideam, quæ pro operculo fuerat Beati nostri sepulcro, ad veneranda ejus sacra ossa frequentes accedunt, præsertim in ejus festo (natali videlicet seu die 5 Octobris) cum magna devotione Florentini. Idem sacrum corpus postea de novo honorificentius sub finem anni 1723 componendum curavit Magnus Prior Messinensis F. Carolus de Ricci, uti liquet e sequenti, quæ præfatæ capsulæ adscripta est, inscriptione: « Corpus beati Petri ab Imola, utriusque juris laurea ac Romæ Prioratus munere insigniti, honorificentius componendum curavit F. Carolus de Ricci Baiulivus anno 1723. »

9 Tandem cum motus pietate in hunc Beatum regnans modo piissimus Melitensis Magnus Magister F. D. Emmanuel Pinto de Fonseca anno 1749, quo insignis aliqua reliquiarum ejus pars, in ecclesia sua conventuali collocanda, sibi daretur, instantè rogasset, missum ei fuit femur a vigilantissimo domino nostro archiepiscopo Incontri, quemadmodum evidenter patet e sequentibus, quæ dictæ reliquiarum parti addite fuerunt, authenticis litteris: « Franciscus Caietanus Incontri Dei et sanctæ sedis Apostolicæ gratia archiepiscopus Florentinus, et sacri Romani imperii princeps. Universis et singulis has præsentis nostras litteras inspecturis fidem facimus atque testamur, qualiter hac infrascripta die illius dñs Baiulivus et Magnus Prior F. Carolus de Ricciis, præceptor hujus ecclesiæ sancti Jacobi commendatæ Corbolinæ sacræ Religioni Hierosolymitanæ perpetuo

AUCTOR C. B.

cultumque, sacris ejus

reliquiis delatum, docet,

uti etiam harum cum magno Melitensi Magistro communicationem.

AUCTORE.
C. B.

» perpetuo unitæ, cum assistentia infrascripti
» D. archiepiscopalis nostræ curiæ vice-cancel-
» larii, qui de mandato nostro ad infrascriptum
» effectum ad prædictam ecclesiam accessit, ac
» ex pervetusta arca lignea, cæruleo colore de-
» picta et in parte deaurata, in qua ossa corpo-
» ris B. Petri de Imola, equitis Hierosolymi-
» tani, religiose asservantur, existente subtus
» altare majus prædictæ ecclesiæ, ad consulen-
» dum devotioni Eminentissimi dñi Magni Ma-
» gistri prædictæ sacræ Hierosolymitanæ Reli-
» gionis, qui piæ preces porrexit, ut aliqua
» prædicti B. Petri insignis reliquia sibi conce-
» deretur, femur dicti sacri corporis extraxit,
» quod statim per prædictum nostrum Vice-can-
» cellarium involutum fuit in papyro, vitta se-
» rica rubri coloris undique colligatum ac parvo
» nostro sigillo in cera rubra Hispanica pluribus
» in locis obsignatum, nec non illmo D. F. Ho-
» ratio Sansedonio equiti Hierosolymitano, præ-

» dicti Emi D. Magni Magistri mandatario ibi-
» dem præsentem, traditum, ut eidem Emi D.
» Magno Magistro transmittere valeat, cui fa-
» cultas erit dictam sacram reliquiam apud se
» retinendi, aliis donandi et in qualibet ecclesia,
» oratorio aut capella publicæ fidelium venera-
» tioni, servatis servandis, exponendi et collo-
» candi. Ne autem de identitate prædictæ sacræ
» reliquiæ ullo unquam tempore dubitari conti-
» gat, has testimoniales litteras, manu nostra
» subscriptas nostroque sigillo firmatas, per
» eundem infrascriptum Vice-cancellarium nô-
» strum expediri jussimus. Datum die 3 Augusti
» anno 1749. Franciscus Cajetanus archiepisco-
» pus Florentinus. Aloysius Vignalis J. U. D. et
» Vice-cancell. de mandato etc. » *Litteris hæc
» egregie etiam, quod Brocchius supra docet, confir-
» matur, summo Florentiæ in honore haberi Beati
» reliquias: de quo cum nihil amplius, quod dicam,
» suppetat, Syllogæ huic finem hic impono.*

DE B. MATTHÆO MANTUANO CONFESSORE,

ORDINIS FRATRUM PRÆDICATORUM,

VIGLEVANI IN DUCATU MEDIOLANENSI.

SYLLOGE DE GESTIS ET CULTU.

C. S.

§ I. Locus cultus : memoria in Martyrologiis : elogium
ex Taëgio : pauca alia ex aliis accepta : aliqua mira-
cula post mortem : tempus obitus.

ANNO MCDLXXI.
VEL MCDLXX.
Notitia loci,
ubi colitur,
memoria

Viglevanum, quod alii Vegli-
vanum, Viglebanum, Vigevanum,
Vegivanum, alii etiam paulo
aliter, Itali vero vernacule Vi-
gevano appellant, parva, sed
elegans, Insubriæ civitas est,
hæud procul a Ticino fluvio Papiam inter et
Mediolanum sita, sui nominis comitatus caput,
et a Clemente VII episcopali sede, sub metropoli
Mediolanensi, anno 1529 in gratiam Francisci
Sfortiæ, ducis Mediolanensis, illustrata. In ejus-
dem civitatis conventu Fratrum Prædicatorum,
S. Petro martyri dicato, sæculo xv sancte obiit,
ac nunc etiam honorifice quiescens colitur hoc die
B. Matthæus, ejusdem Ordinis Prædicatorum,
a patria sua Mantuanus, a familia vero, ex qua
natus est, De Carreris dictus. Ex martyrologis,
si Dominicanos exceperis, unicum novi Philip-
pum Ferrarium, qui illum annuntiat, in Cata-
logo generali Sanctorum, qui non sunt in Romano
Martyrologio, ad hunc diem 5 Octobris paucis
sic memorans : Viglebani, B. Matthæi, Ordinis
Prædicatorum confessoris. Tum in Annotatis
ibidem hæc addit : Is patria fuit Mantuanus,
Obiit Viglebani anno Domini 1472, ubi in dies
miraculis fulgens Sedis Apostolicæ concessione
colitur.

in paucis
Martyrolo-
giis : scripto-
res,

2 Ad eundem Octobris diem Matthæi memo-
riam celebrant Dominicus Maria Marchesius in
sacro diario Dominicano, et Jacobus Lafonus
in Anno item Dominicano, ambo Ordinis Præ-

dicatorum, vitæque illius compendium exhibent,
inferius usui futurum. Legitimum cultum infra
probabo, postquam pauca, quæ de ejusdem gestis
novimus, exposuero. Lucas Castellinus in Tra-
ctatu de certitudine gloriæ Sanctorum canoniza-
torum cap. ii de eodem sermonem faciens, Cujus,
inquit, præclara gesta referunt innumeri scrip-
tores, Ambrosius Taëgius, Leander Albertus,
Hieronymus Bursellus, Seraphinus Razzius et
Joannes Michael Pio. Illorum primus, Taëgius,
apud Echardum in Bibliotheca scriptorum Or-
dinis Prædicatorum, ejusdem Ordinis habitum
induisse dicitur Mediolani in cœnobio S. Mariæ
gratiarum, tunc recens anno 1485 erecto; quæ
temporis locique vicinitas, Ordinisque professio
facit, ut ille de Matthæo, tunc nondum viginti
retro annis, nec multis miliaribus ab urbe Me-
diolano, Viglevani videlicet, erepto e vicis, optime
instructus fuisse potuerit.

3 Scripsit autem Taëgius, ut in laudata Biblio-
theca legitur, Chronicon generale sui Ordinis in
folio, sex voluminibus Mss. membranaceis distin-
ctum, et in supra dicto S. Mariæ gratiarum cœ-
nobio servatum. Verisimillime in eodem loco hujus
B. Matthæi elogium, quod habemus, manu pro-
pria descripsit Papebrochius noster ex Fr. Ambr.
(ut præmittitur) Taëgii Mediol. de Insigniis Ord.
Prædicat. Tom. III, sign. N f. 44. Tum subditur :
Incipit Vita B. Matthæi de Carreris Mantuani,
viri sanctissimi. Elogium tamen potius, quam Vita
appellabitur, quod admodum breve sit, sicque illum
celebret,

qui post
Taëgium et
Leandrum
Alberti